

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
תרומה

ד' אדר א'
תשע"ט

959

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:44 | 4:59 | 4:50 | 5:05

מוצאי שבת 5:57 | 5:59 | 5:57 | 6:00

רבינו תם 6:37 | 6:35 | 6:34 | 6:37

משכיל לדוד

אחדות סביב למשכן ה'

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח)

מוסר השכל ורעיונות רבים טמונים במשכן וכליו, ויש בהם לימוד לדורות עולם - לדעת את הדרך הנכונה שידבק בה האדם. הנה מיקומו של המשכן היה באמצע מחנה ישראל, וכל השבטים הקדושים היו חונים מסביב לו שנאמר (במדבר א, נ) "וסביב למשכן יחנו". ובדרך זו חנו ונסעו בני ישראל בכל המסעות כולם. כדי ללמדנו שעם ישראל צריכים להיות מאוחדים ומאוגדים סביב למשכן ה' ולא להלך מועד ששם מקום השראת השכינה. אמנם לכל שבט ושבט הייתה דרך ייחודית משלו לעבודה ה', אולם "כל הנחלים הולכים אל הים" וכולם היו שותפים למטרה אחת ויחידה לעבוד את ה' אלהי ישראל ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. וכמו שאמר חז"ל (מגילה יד, א) מה תמר זה אין לו אלא לב אחד, כך ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים.

ובאמת שאילולי חטאו ישראל בעגל, לא היו צריכים לבניית המשכן כדי להתאגד ולהתאחד סביב לשכינה הקדושה, כי כבר זכו לאחדות הזו בהיותם במעמד הר סיני שנאמר (שמות יט, ב) "ויוחן שם ישראל נגד ההר" כותב רש"י, כאיש אחד בלב אחד. כולם נתאחדו סביב לשכינה הקדושה וכולם כאחד קיבלו עליהם את התורה בלב שלם ובנפש חפצה. אך אחדות זו הופרה על ידי מעשה העגל ששם נתחברו ישראל לעבודה זרה ונתאחדו עם הטומאה, ובכך ניתקו את עצמם מבורא העולם ונפרדו משכינתו הקדושה. ולאחר ששבו בתשובה היה מן הצורך להחזיר שוב את האחדות ביניהם לבין הבורא יתברך, והם עשו זאת על ידי בניית המשכן שכיוון שחנו מסביבו ועיני כל בית ישראל היו נשואות אל השכינה הקדושה השוכנת בתוכו - או אז חזרה האחדות שהייתה מאז ומקדם לשרור בין ישראל לאביהם שבשמים.

דבר ידוע הוא שהעגול מורה על מידת האחדות. לעיגול אין קצוות וזוויות, ואין לו תחילה וסוף. אנשים המסובים סביב לשולחן עגול, כולם שווים בו טובה. וכמו שהסביר האדמו"ר מצאנו זיע"א שנוהגים לאפות את המצות לפסח בצורת עיגול, כדי לרמוז שבזכות מידת האחדות נגאלו אבותינו ממצרים. שהרי קושי השיעבוד הנורא בא מחמת פירוד הלבבות שהיה ביניהם, כאשר האחד היה מדבר לשון הרע על חברו ומזלזל בו, כמו שנאמר (שמות ב, יד) "ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר", וכותב רש"י - אמר משה עכשיו נודע לי הדבר שהיית תמה עליו, מה חטאו ישראל מכל ע' אומות להיות נרדים בעבודת פורן, אבל רואה אני שהם ראוים לכך לפי שיש ביניהם דלטוריא ולשון הרע, עד כאן. ורק לאחר שתיקנו בני ישראל את המעוות וקבלו על עצמם להשכיך שלום ביניהם ולהרבות את האחדות בקרב המחנה - רק אז זכו להיגאל. ומן הטעם הזה אופים את המצה כשהיא עגולה לרמוז על האחדות.

וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, כי גם עגל הזהב שחטאו בו בני ישראל נקרא שמו "עגל" מלשון עיגול, המורה על אחדות. אולם כמובן הייתה זו אחדות לרעה, אחדות קלוקלת שהמטיה חורבן על בני ישראל. שהרי כולם נתאחדו ונתלכדו סביב העבודה זרה רח"ל, וכולם כאחד ענו ואמרו על העגל "אלה אלהיך ישראל", ובכך למעשה ניתקו את עצמם מבורא העולם והקימו ח"ץ בינם לבינו, ומאז נסתלקה לה האחדות שהייתה שרויה ביניהם לבין הקב"ה במעמד הר סיני, ותחתיה בא הפירוד והיריחו כי נתרחק הקב"ה מהם וסילק את שכינתו

הקדושה מתוכם.

אולם לאחר ששבו ישראל בתשובה שלמה ונתחרטו על עוונם - נוצר הצורך להחזיר שוב את השלום שישכון בין ישראל לאביהם שבשמים, וללכד שוב את הלבבות סביב בורא העולם שכולם היו באגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם כבימים עברו. ועל ידי בניית המשכן בתוך בני ישראל ותנייתם סביב לו, אז חזרה האחדות לשכון ביניהם.

וכבר הסביר האלשיך הקדוש זיע"א, שטיקו בניית המשכן הוא בתוך לב האדם, והקב"ה מבקש להשרות את שכינתו בתוך האדם עצמו שנאמר (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא "בתוכם" - בתוכו של כל אחד ואחד.

וחובה קדושה מוטלת על כל יהודי ויהודי להכשיר את לבבו ולקדש עצמו בלימוד התורה, בקיום המצוות ובמידות טובות וישרות כדי שגופו יהא ראוי לשכינה הקדושה לבואה לשכון בתוכו.

ועל פי זה יובן מדוע האריכה התורה כל כך, ופירטה את מעשה בניית המשכן וכליו. הרי גלוי וידוע לפני בורא העולם, שבעוונותינו הרבים יבוא יום ויחרב בית המקדש. והנה כיום שאין לנו מקדש ומשכן, כיצד באות לידי ביטוי הפרשות הללו, והרי ידוע שאין מילה בתורה אשר כתובה חלילה לבטלה וללא צורך!?

אלא התשובה היא, שאכן ציווי התורה "ועשו לי מקדש" הוא ציווי לדורות עולם, בין בזמן הבית ובין שלא בזמן הבית. כי אמנם נכון שהמשכן אשר נעשה מעצי שיטים חרב בעוונותינו ובטל, אולם חובה קדושה על כל אדם בכל עת וזמן לבנות לו את משכנו הפרטי בקרבו. ועליו לפארו בלימוד תורה ולייפותו במעשים טובים בכדי שיתרצה הקב"ה ויתאווה לדור ולשכון בתוכו ולהשרות שכינתו הקדושה בו.

ואם עשה האדם כן, הרי נמצא שלביו המשכן לא חרב כי משכן ה' הפרטי שלו חי וקיים בתוכו.

והיאך בונים את המשכן בלב האדם, מהם החומרים הדרושים לכך? התשובה היא "ויקחו לי תרומה" (שם כה, ב). "לי" עולה בגימטריא מ'. "תרומה" אותיות תורה מ'. זוהי התורה הקדושה שניתנה לנו בארבעים יום וארבעים לילה שעלה משה למרום. כי אמנם המשכן נבנה מזהב, כסף, נחושת, עצי שיטים וכדומה, אך את המשכן הפרטי בתוך לב האדם יש לבנות מחומרים רוחניים של תורה ומצוות. וככל שירבה האדם בלימוד תורה כך משכנו האישי יהא יותר מפואר ויותר ממוהר כיאה למלך הכבוד שיבוא לדור בתוך ליבו.

וצריך לזה שימת לב מרובה, שבכל עת באופן עקבי ישמור האדם על ניקיון משכנו הפרטי שלא יימצאו בתוכו כל זוהמה או לכלוך רוחני כלשהו. וישתדל כמיטב יכולתו לטהר רעיוניו ומחשבותיו לבל יהיו בהם פסול ופגם כלשהם, כי אזי יגרום בזה לסילוק השכינה הקדושה מקרבו ושחלילה ירחק הקב"ה ממנו. ואם הקב"ה יעזבהו ויסיר השגחתו ממנו חלילה - הרי כמובן שאחת דינו לירד לשאול תחתית רח"ל.

הילולא דצדיקא

ד - רבי אליעזר גורדון

ה - רבי אברהם לנדא האדמו"ר מטשכנוב

ו - רבי חנוך צבי לויץ

ז - רבי יעקב טולידנו ראש ישיבת חזון ברוך

ח - רבי זכריה בראשי

ט - רבי מאיר פינטו זיע"א

י - רבי דוד צבי הורונוצ'ק האדמו"ר מראדושיץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
שלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

למי קל יותר לפתוח את הכיס?

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב)

הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל, מספר בספר 'אזנים לתורה' על דברים שנשא בפני משלחת עיתונאית שבאה לסקור פעולת מגבית שנערכה למען ישיבות ליטא. היה זה כשהגיע יחד עם עוד כמה רבנים לוורשא הפולנית. המשלחת הרבנית בקשה לעשות למען ישיבות ליטא, שעמדו בפני מצוקה כלכלית חריפה. בתוך הדברים קם אחד העיתונאים כדי לשטוח שאלה פרובוקטיבית. אותה תקופה עשה גם הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל למען ישיבות המפורסמת שבלובלין. הוא ערך מגביות רבות ברחבי הפוזורה היהודית שבפולין. התרומותיו נשאו פירות ולעיני יהדות פולין קם ונבנה מבצר התורה החסידי הגדול שבלובלין. "האם לא מוטב היה שהכסף אשר נאסף בימים אלה ברחבי פולין, והמיועד להקמתה של ישיבה חדשה, ילך לפיותיהם של הבחורים הרעבים, הנמצאים כבר בישיבותיהם הישנות של ליטא?" שאל - התריס אותו עיתונאי.

מגמתה של השאלה היתה ברורה. צריך היה למצוא את האיש שיענה לכסיל כאוותו. איש זה נמצא בדמות רבה של לוצק, כשהוא נושא עמו את מיטב כשרונו הרטורי, פתח רבי זלמן בתשובתו:

כאשר התורה דואגת לאיסוף כספים למטרת קרבנות הציבור, דוגמת תמידין ומוספין, היא עושה זאת דרך הטלת חיוב קבוע ומוגדר על כל יחיד ויחיד, עני כעשיר. כל אחד מחויב לתת מחצית השקל אחת לשנה. ומאידך גיסא, כאשר הקב"ה מצוה על הקמת המשכן, אין בצווי כל חיוב מוגדר המוטל על כל אחד. התורה מסתמכת על נדבת לבם של בני ישראל ודי לה בזאת: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". אם אמנם סומך הקב"ה על היענותם מרצון של בני ישראל, מדוע לא נהג כך גם בשעה שציווה על התרומה למען קרבנות ציבור?

אלא, המשיך רבי זלמן, הבדל גדול בין שתי התרומות. קרבנות התמידין והמוספין חביבים, אמנם, לפני המקום יותר מהמשכן, שהרי בנין המשכן אינו דוחה את השבת ואילו הקרבנות דוחים את השבת. ועם כל זאת, נטייתם הטבעית של התורמים גדולה לבניית המשכן יותר מאשר להקרבת הקרבנות. שכן, הקרבן נשרף על גבי המזבח ודבר לא נשאר ממנו, ולעומת זאת הרי בנין המשכן ניצב וקיים. ולדברים חיים וקיימים, כאלה שרישומם נשאר ואינו כלה, הבריות ששים לתרום כהנה וכהנה. תמיד הם ראו את תרומתם כנגד עיניהם, מעין מזכרת מצוה נעימה הגורמת סיפוק. מה עוד שלפעמים שלט גדול מכריז על תרומתו של הנדבן.

הקרבנות יקרים יותר, אך יותר צריך לזרוז כאשר המגבית היא למטרת קרבנות הנשרפים על גבי המזבח. והוא הדין, סיים את דבריו רבה של לוצק, באשר למגביות הנערכות למען ישיבה. קל מאד להתרים למען קניית מגרש או למטרת הקמת בנין. אך קשה יותר לפתוח את הכיסים למען מימון ארוחותיהם של תלמידי הישיבה. כלכלתם של תלמידי החכמים היושבים והוגים בתורה חביבה מכל לפני הקב"ה, אך קשה למצוא את התורמים שיסכימו להוצאה זאת.

יודע אני, הוסיף הרב מלוצק, כי גם לגאון מלובלין מצפים ימים קשים לאחר שבנינו יעמוד לתפארת והוא יצטרך לדאוג לכלכלתם של התלמידים.

תחזיתו של הרב מלוצק התקיימה. כי חכם הרי עדיף מנביא.

הקדמת רפואה למכה

באחת המדינות בהן קיבלתי קהל באה לפניי אישה אחת וביקשה לקבל ברכה כללית להצלחה בזכות אבותיי הקדושים. איני יודע מדוע, אך אמרתי לאישה זו שתלך לעשות בדיקות בראשה.

האישה התפלאה מאד ושאלה: "לעשות בדיקות? מדוע? אינני חולה חס ושלום, ומדוע אערוך בדיקות בראשי?"

אך אני אמרתי לה: "לכי עשי את בדיקות כדי לוודא שהכל בסדר."

שנה לאחר מכן נצרכתי להיפגש עם רב גדול באותה מדינה במטרה לבקש ממנו טובה כלשהי, ועל כן הגעתי שוב למקום.

אמנם ידעתי שמדרך הטבע קרוב לוודאי שהרב יסרב לבקשתי, אך אני עשיתי את השתדלותי בעניין ונסעתי להיפגש עימו.

לתדהמתי הרבה קיבל אותי הרב בסבר פנים יפות ועשה עבורי את הטובה שביקשתי, ובנוסף גם יצא מגדרו, והעניק

לי סכום כסף גדול באומרו: "נפשי תמיד קשורה בנפשך".

התפלאתי מאד ממעשיו ושאלתי אותו: "על מה ולמה תאמר כך? הרי רק עתה הכרנו האחד את השני?"

אך הרב השיב: "שמועה שמעתי שלפני שנה אמרת לאישה פלוגית שתלך לערוך בדיקות בראשה ללא כל סיבה הנראית לעין. אותה אישה עשתה כעצתך, ובזכותך נתגלה בראשה גידול ממאיר בשלב מוקדם בו ניתן עדיין לטפל בו. כיון שהתרגשתי מסיפור זה ביקשתי לעשות לך טובה כלשהי, כדי להראות לכולם כי גדול כוח זכות אבותיך בידך".

התפעלתי מאד מדבריו, הרגשתי שהקב"ה הקדים רפואה למכה. שהרי אני, חשבתי שלפי תומי אני אומר לאישה שתעשה בדיקות בראשה, אולם למעשה משמים כיוונו אותי לכך שאומר לה את הדבר, כדי להציל את חייה וכדי שאותו רב ישמע על הצלתה בזכות אבותיי הקדושים, ולאחר שנה יעשה עימי את הטובה לה אהיה זקוק.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"וזה נתן חכמה לשלמה" (מלכים א' ה-1)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על בנין בית המקדש הראשון שנבנה על ידי שלמה המלך, שהוא מענין הפרשה שבה מסופר על ענין בניית המשכן על ידי משה רבינו ע"ה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מצוי שיעלה תרעומת

כתב רבינו החפץ חיים זצ"ל: נראה לי, דיש לזיז מלשבח את ראובן בפני שמעון שותפו (או לאשה בפני בעלה, ולבעל בפני אשתו), שהיטיב עמו בהלוואה או בנתינת צדקה ובתשלום שכר שכיר, ששילם לו כראוי, וכל כיוצא בזה.

כי מצוי הוא על ידי זה להעלות תרעומות בלב שמעון על שותפו ראובן, ופעמים שיסבב גם כן על ידי זה היזק או מחלוקת, בחשבו, כי הוא פיזר את ממונו בותרנותו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המקדש הפרטי בבית היהודי

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח)
אפשר לבאר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם",
שהוא חוזר על איש ואישה אם עשו הם את גופם
כדוגמת המקדש, היינו ששניהם כל מגמתם
היא לשם שמים לעשות רצון ה' - אז אני אשכון
בתוכם, וזהו כדוגמת הצדיק הגאון רבי רפאל
ישראל זצ"ל, שהיה גאון גדול וחיבר כשבע עשרה
ספרים מלאים בש"ס ופוסקים, ופעם אמר לרב
אחד "את כל הספרים האלו - כתבה אשתי".
"וכי אשתך יודעת ש"ס ופוסקים?" שאלו הרב.

וכך ענה לו רבי רפאל:

"הספרים האלו שזכיתי לחבר - זהו בזכותה,
מכיוון שהיא שעזרה לי וקיבלה עליה את כל עול
הבית, היא שדאגה לכל הנושא הגשמי של הבית
וכך אפשרה לי לשבת על התורה והיראה".

הנה לנו זוג שכזה "ועשו לי מקדש", עשו את גופם
כמקדש ואז "ושכנתי בתוכם", בבחינת זכו י"ה
ביניהם שהיא השכינה.

שמחה עצומה מלאה את ליבי כשבאו אלי זוג,
והבעל מספר שהוא החליט לשבת באוהלה של
תורה יום שלם והם יסתפקו במשכורתה של
האשה לצרכי הבית.

שאלתי אותו "אבל בכתובה התחייבת אתה
לפרנס?"

אמר לי הבעל "נכון הדבר, אבל האישה שנתן לי
הבורא מסכימה לכך שנסתפק במשכורתה".

פניתי אפוא לאשה ושאלתי אותה:

"האם את מסכימה?"

היא ענתה לי "בחפץ לב, מוכנה אני לפרנס את
הבית. והעיקר שבעלי ישב באהלה של תורה
ויעסוק בה".

שמחה עצומה הייתה לי באותה השעה. אמרתי
לעצמי; **אשריהם ישראל כיצד מוכנים זוג שכזה
לשעבד עצמם לבורא עולם, הרי שבכך עושים הם
את גופם כמקדש ועליהם נאמר "ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם". והם הם העבדי ה' האמיתיים
אשר מתכוונת אליהם התורה קדושה.**

פניני הפרשה

אינו דומה אלא לזבוב

"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)

רבים מהפרשנים עומדים על דקדוק הכתוב שאמר "ויקחו לי תרומה", ולא אמר "ויתנו לי תרומה". יסוד נפלא כותב בעל 'בית הלוי' שהרי עיקר מה שיש לו לאדם בממונו הוא מה שנותן לצדקה, דגם מי שיש לו ממון הרבה - אין הממון שלו, רק הממון מונח אצלו, והוא דומה ממש לחתיכה גדולה של סוכר המונח בארגז סגור, וזבוב אחד ג"כ בתיבה הולך עליו, וגם אוכל ממנה כמו שירצה, האם יוכל הזבוב להתפאר שהוא עשיר, ויש לו הרבה, אחר שלמעשה הוא סגור בתוך הכלי?!

כן העשירות לגבי האדם, שהכסף רק מונח אצלו, ולא שהוא שלו, ורק הסכום שנותן לצדקה הוא שלו ממש.

"וזה מה שאמרו חז"ל בעירובין (נד, א) אם יש לך היטיב לך. היינו מה שנותן לצדקה הוא מטיב לו, ונמצא דהנתינה לצדקה הוא לקיחה לעצמו, דרק זה הוא שלו".

תרומה סגולה לעשירות

"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)

עוד בענין זה נוסף את דברי בעל ה'הפלאה' שהביא רמז נפלא בענין זה, כי מילוי האותיות 'ממון', כלומר: אם ניקח את אותיות המילה ממון ונכתבם במלואם: מ-מ, מ-מ, ו-ו, נ-נ. נקבל שוב פעם את המילה ממון, אך בתוספת אות ו' שאין לה כל משמעות.

אולם אם מחסרים את המילה ומורידים ממנה את הו' - כלומר מחסרים מן הממון עבור צרכי צדקה, אזי אנו מקבלים שוב פעם את המילה ממון, שפירושו: עוד כסף... גימטריא יפה בענין זה מובא בספר 'ומתוק האור':

המילים "ויקחו לי תרומה" עולות בגימטריא 821, וגם המילים "שפע ברכה והצלחה" בגימטריא 821. כלומר שאדם הנותן בעין יפה תרומות וצדקות, זוכה הוא לשפע ברכה והצלחה.

הצער נלקח בחשבון

"אבני שהם ואבני מלואים לאפוד ולחשן" (שמות כה, ז)

רבינו האור החיים הקדוש זיע"א, שואל והלא אבני השהם והמילואים עדיפים הם מזהב וכסף, ואם כן מדוע הפסוק לא הקדימם.

והוא מתרץ לפי שאת אבני השהם והמילואים העננים הביאו אותם כמובא בחז"ל, והגיע לידיהם בלי שום טורח ויגיעה ובלי חסרון כיס, לכן הקדים הפסוק את הנדבות שבאו על ידי טורח וחסרון כיס כמו הזהב והכסף.

ביאור הדברים כפי שמובא בספר 'חכמה ודעת', שהרי כבר אמרו חז"ל שמנחת עני חשובה לפני הקב"ה כמו קרבן בהמה של עשיר. ולפעמים העשיר נותן אלף דולר וקל לו הדבר, ואצל הקב"ה יותר חשוב דולר אחד שנתן יהודי שמקמץ מעיסתו ונותן. והכל נחשב לפי רוב הטורח, לפי חשבון היגיעה ומסירות הנפש של הנותן.

וכך הוא הדבר לא רק בצדקה, אלא בכל מצוה ומצוה, לפום צערא - אגרא. והקב"ה שהוא בוחן כליות ולב, הוא היודע ומכיר את גודל הניסיון שיש לכל אדם בלימוד התורה ובקיום המצוות, ולפי זה נמדדת חשיבותו האמיתית של כל יהודי.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ומתוך הן הן, ומתוך עמל בתורה ומתוך דרך ארץ.

תלמיד חכם ומלך, תלמיד חכם קודם למלך, לפי שאם המלך מת כל ישראל ראויין למלכות. רבי שמעון אומר כל ישראל בני מלכים הן, אבל תלמיד חכם שמת ולא הניח תמורתו, ראוי לכל ישראל להתאנח עליו לעולם ולעולמי עולמים.

מכאן אמרו אם ראית תלמיד חכם, חגרהו על מתניך, ואם ראית עם הארץ חסיד אל תדור בשכונתו, שכן כתיב (ישעיה ס"ו) "שמעו דבר ה' החרדים אל דברו אמרו אחיכם שונאים מנדיכם למען שמי יכבד ה' ונראה בשמחתכם והם יבושו".

מכאן אמרו, גדולה השנאה ששונאים עמי הארץ את התלמידי חכמים יותר מהשנאה ששונאים העכו"ם את ישראל, שנאמר החרדים אל דברי ה' הבוים את דברו לא נאמר אלא החרדים אל דברו, אלו התלמידי חכמים, אמרו אחיכם שונאים מנדיכם אלו עמי הארץ.

דבר אחר, אחיכם אלו בעלי מקרא, שונאים אלו בעלי משנה - שהן שונאים לבעלי התלמוד, מנדיכם אלו בעלי התלמוד המלמדים עם התינוקות.

דבר אחר, מנדיכם אלו עמי הארץ - שאינן קורין ואינן שונים, ואם הם קורין ושונים אין בהם דעת ואסור לכבדן, והמכבדן מוריש את הגיהנם לעצמו.

העכו"ם באים אח"כ עליו ומבקשים ממנו השירים המופלאים. מכאן אמרו, כל מי שמבקשים ממנו מלח או חומץ ואומר שאין לו מלח או חומץ בתוך ביתו ויש לו, קללה זו מקלילין אותו בני אדם.

דבר אחר, בחוסר כל - בלא סיכה בשמן הטוב ובלא נר, שנאמר (איכה ג) "ותזנח משלום נפשי נשיתי טובה ותזנח משלום נפשי", רבי אליעזר בן יעקב אומר זו הדלקת הנר בשבת. נשיתי טובה, רבי יהושע אומר זו בית המרחץ, רבי יוחנן אומר זו רחיצת ידים ורגלים בחמין בערב שבת. אמר רב יהודה אמר רב, כך היה מנהגו של רבי יהודה ברבי אלעאי בערב שבת; היו מביאין עריבה מלאה חמין ורוחץ פניו ידיו ורגליו ומתעטף ויושב בסדין המצויצין ודומה למלאך ה' צבאות. רבי יצחק נפחא אומר זו מטה מוצעת ואשה מקושטת לתלמיד חכם. רבי עקיבא אומר זו אשה נאה ודירה נאה וכלים נאים. רבי נחמיה אומר זו פת נקיה. ורבי יהודה אומר זו כל צרכו של אדם.

רבי אומר מאן דלא משי רגלי דרבא משי רגלי דסוסיא, ומאן דלא משמש כלפי רבוותא משמש כלפי בירא. ובמה קונה אדם את אביו שבשמים? רבי אליעזר בן יעקב אומר קונהו בתלמוד תורה ומעשים טובים והקדוש ברוך הוא מקנהו לאדם העולם הזה והעולם הבא.

ובמה הקדוש ברוך הוא קונה את האדם? מתוך האהבה ומתוך היראה ומתוך ענוה ומתוך שפל רוח ומתוך רחמים ומתוך שלום ומתוך מרבה בישיבה ומתוך דיבוק חברים ומתוך פלפול התלמידים ומתוך לאו לאו

ועוד דבר אחר אמר רבי שמעון בן יוחאי; כל הנותן דברי תורה על לבו, מעבירין ממנו עוד עשרה דברים קשים; א. הרהורי עבירה. ב. הרהורי חרב. ג. הרהורי מלכות. ד. הרהורי שטות. ה. הרהורי יצר הרע. ו. הרהורי זנות. ז. הרהורי אשה רעה. ח. הרהורי עבודה זרה. ט. הרהורי עול בשר ודם. י. הרהורי דברים בטלים. שנאמר (דברים כ"ח) "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל ועבדת את אויביך אשר ישלחנו ה' בך ברעב ובצמא ובעירום ובחוסר כל ונתן עול ברזל על צוארך עד השמידו אותך".

ברעב כיצד, בזמן שאדם עני מבקש מן העשיר טיפה של שכר לשתות או מבקש ממנו טיפה של חומץ ואין העשיר מוציא אל העני ונותן לו, אז העכו"ם באים אחר כך עליו ומבקשים ממנו יין המשובח שבמדינות.

בעירום ובחוסר כל כיצד, בזמן שאדם עני מבקש מן העשיר חלוק של פשתן או של צמר ללבוש ואין העשיר מוציא אל העני ונותן לו, אז

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

גם לאחר פטירתו היה רבי חיים פינטו הקטן זיע"א מליץ ישר על כולם, ורבים נושעו בזכותו.

רבי אצרף תמסוט, ראש כולל 'זכרון שלמה וחיים' על שם הצדיקים רבי שלמה תמסוט זצ"ל ורבי חיים אצראף זצ"ל, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א את המעשה הבא:

רבי אצרף התחתן בשנת תשכ"ו, וכבר חלפו שלוש שנים מנישואיו ועדיין הוא לא נפקד בזרע של קיימא. כל השנים התפלל להשם יתברך כי יזכה בזרע של קיימא, וקיווה לבשורות טובות. בחודש תמוז תשכ"ט, בלומדו בכלל, נתקשה בקושיא גדולה שלא יכל לתרצה. והנה בחלומו, רואה הוא את רבי חיים זיע"א שבא אליו לתרץ לו את הקושיא. לאחר מכן אמר לו רבי חיים: מבטיח אני לך שתזכה לזרע של קיימא.

בחג הפסח תש"ל נולד לו בן, וייקרא שמו בישראל 'חיים'. ומאז ועד היום זכותו של הצדיק רבי חיים זיע"א הולכת עמו, כשממעל מרחפת עזרתו של השם יתברך.

השם שהעניק 'חיים'

בלידה מוקדמת בה נולד ילד לזוג הורים אובחן אצל התינוק מום לב קשה, הלב היה בגודל כל החזה. כמו כן הריאות לא היו עדיין בשלות, והתינוק אף סבל מחוסר חמצן במוח ומצבו הוגדר 'קריטי'.

כל סגל הרופאים הוזעק לאבחן את מצבו של התינוק היה בדעה שהתינוק לא יחיה יותר ממספר שעות. כך גם הם אמרו להורי הילד. ואף הוסיפו כי אין להם מה לקוות לטוב, וכי יש לקבל את גזירת הקדוש-ברוך-הוא כמות שהיא.

זודתו של הילד, שמעה שזכותו של רבי חיים זיע"א עוזרת מאד, משום כן החליטה על דעת עצמה לקרוא לילד - עוד קודם הברית - על שמו של הצדיק זיע"א. כשהענין הובא לידעת ההורים הם הביעו את הסכמתם פה אחד לקרוא את שמו של הילד בשם חיים.

ואז אירע הנס. תוך יומיים מקריאת השם חיים התחולל שינוי, שעד היום הרופאים אינם מבינים כיצד הוא קרה, וכיצד טעו באבחנה. הלב חזר מיד לגודלו התקין, הריאות החלו לקבל אויר, וחמצן נקי התחיל לזרום למוח, זאת למרות שנמסר להורי הילד כי אפילו אם הוא יחיה, הרי שהוא יהיה צמח כל ימיו. ובעזרת השם, הילד גדל לתפארה, בריא ושלם בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, כששום זכר מר לא נותר מן הימים ההם כלל. [מפי ניקול קידרון, אביו של הילד].